

*Autor: **Albert Villaró***

*Obra: **Blau de Prússia (premi Carlemany 2006)***

A la quarta planta es produeix, amb una periodicitat remarcable, un curiós fenomen, conegut entre els funcionaris del servei com “el crit del diari”. Es dona sempre que es publica alguna informació veritable però incòmoda, obtinguda no se sap ben bé com. És culpa del món, que és un colador. El dia que toca el crit del diari, del despatx del comissari se senten uns brams, no adreçats a ningú en concret, perquè normalment no hi ha testimonis immediats de la cerimònia. Comencen en un to baix, similar al d’un instrument aborigen australià, i van augmentant en intensitat fins a arribar al clímax: un esgarip gutural amb el contrapunt d’un vol de fulls de paper premsa. Després el silenci intens. Durant una hora, pel cap baix, és considerat una grandíssima imprudència acostar-se al seu despatx: s’evita com s’evita el cau d’un animal ferit. Més tard comença la segona fase: la recerca i captura del responsable de la filtració. Com si fos tan fàcil. El comissari va d’oficina en oficina, taula per taula, amb la intenció inútil de poder-ne descobrir el culpable per un enrojolament sobtat, un esguard desviat, un posat de penediment, un tremolor amb prou feines perceptible.